

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010643
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3813010643.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obvinenému P. Y., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom mesto X., t. č. bytom v L., S. S. XA/XXX, okres L., pre trestný čin zločinu úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písm. a) Tr. zákona spáchaného formou účasti (pomoci) podľa § 21 odsek 1 písm. d) Tr. zákona sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 02. októbra 2019 v Trenčíne prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 3T/186/2013 zo dňa 26. júna 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) (<aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523194'&ucin-kdni='30.12.9999'>) Tr. poriadku s a sťažnosť prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd v Prievidzi uznesením zo dňa 26. júna 2019 pod sp. zn. 3T/186/2013 podľa § 244 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku s použitím § 215 odsek 2 písm. a) Tr. poriadku zastavil trestné stíhanie voči obvinenému P. Y., nar. XX.XX.XXXX, vedené na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza pod č. k. 2Pv 1054/2009-182 zo dňa 08. októbra 2013, pre trestný čin zločinu úverového podvodu podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou účasti (pomoci) podľa § 21 odsek 1 písm. d) Tr. zákona sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

obvinený N. Y. W. za účelom splatenia svojej pohľadávky od obvineného T. K., naviedol obvinených T. K. a P. V., aby obvinený T. K. požiadal Prvú stavebnú sporiteľňu, a. s., Bratislava o poskytnutie mimoriadneho medziúveru, na základe čoho bola dňa 30.01.2006 v Prievidzi podpísaná Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere číslo: 2479742602 na cieľovú sumu 18.256,65 eur (550.000,-Sk) medzi Prvou stavebnou sporiteľňou, a. s. ako veriteľom a T. K. ako dlžníkom a P. V. ako ručiteľom, následne dňa 06.02.2006 bolo 80 % z cieľovej sumy, t.j. 14.605,32 eur (440.000,- Sk) prevedených na účet T. K., pričom dlžník a ručiteľ predložili k poskytnutiu úveru falošné doklady o príjme, ktoré im zabezpečil obvinený P. Y. a následne v apríli 2006 obvinený T. K. predložil Prvej stavebnej sporiteľni, a. s. falošné doklady účelového použitia, ktoré sčasti zabezpečil obvinený P. Y., na základe ktorých Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. nevyplatila obvinenému T. K. zvyšných 20 % z cieľovej sumy, t.j. 3.651,33 eur (110.000,- Sk,) z úveru boli zaplatené tri splátky spolu v sume 296,25 eur a predložením falošných dokladov o príjme, ako aj dokladov účelového použitia a vylákaním finančnej hotovosti obvinení spôsobili Prvej stavebnej sporiteľni, a.s. škodu vo výške 25.308,75 eur,

pretože trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný trestný čin bol obvinenému P. Y. uložený

a) rozsudkom Okresného súdu v Malackách, sp. zn. 1T 140/2009 zo dňa 22.12.2012 v spojení s uznesením Okresného súdu v Malackách, sp. zn. 1T 140/2009, kde bol obvinenému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky so zaradením do ústavu na výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia,

b) rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi, sp. zn. 3T 139/2017 zo dňa 23.07.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To 131/2018 zo dňa 13.12.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.12.2018, kde bol obvinenému uložený trest odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 (dva) roky, bol mu uložený trest zákazu podnikateľskej činnosti podľa Zákona číslo 455/1991 Zb. O živnostenskom podnikaní v znení neskorších zmien a doplnkov v trvaní 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov, bola mu uložená povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu v lehote troch pracovných dní podal sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obvineného. Poukázal na skutočnosť, že obvinenému po uznaní viny za stíhaný (žalovaný) trestný čin hrozí podľa zákona uloženie trestu odňatia slobody v základnej sadzbe od 3 do 10 rokov. Vzhľadom k tomu, že v prípade ukladania súhrnného trestu obvinenému podľa § 42 odsek 2 Tr. zákona, ktorý pripadá do úvahy, by mu musel byť ukladaný s použitím tzv. „asperačnej, resp. zostrujúcej“ zásady podľa § 41 odsek 1, za existencie prevažujúcej priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v upravenej zákonnej sadzbe od 5 rokov a 4 mesiacov do 13 rokov, nesúhlasí so záverom okresného súdu v tom, že trest, ku ktorému môže trestné stíhanie u obvineného viesť, je celkom bez významu popri trestoch, ktoré mu boli už právoplatne uložené. Prokurátor ďalej uviedol, že sa nestotožňuje tiež s tvrdením prvostupňového súdu v tom, že prípravné konanie bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní vedené zdĺhavo bez zavinenia obvinených, pričom poukázal na to, že obvinený N.. W. podával opakovane nedôvodné námietky zaujatosti, tak voči vyšetrovateľom a prokurátorom, o ktorých muselo byť opakovane promptne rozhodované a opakovane bol prokurátorom preskúmaný postup vyšetrovateľa na základe jeho podaní a viaceré výsluchy spoluobvinených boli z dôvodu neposkytnutia súčinnosti obhajcu obvineného T.. K. opakované a vykonávané na viac krát. Zo strany obvineného N.. W. boli podávané podania, ktoré mali obsahovať krivé obvinenia na prokurátorov a vyšetrovateľov PZ, za ktoré je v súčasnosti trestné stíhaný ako obvinený v inej trestnej veci. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prokurátor napadnuté uznesenie považuje za vecne nesprávne a navrhol, aby ho krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 27. augusta 2019, preskúmal na neverejnom zasadnutí dňa 02. októbra 2019 v zmysle § 192 odsek 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora hoci bola podaná oprávnenou osobou a včas, nie je dôvodná.

Zásadným hľadiskom pre zastavenie trestného stíhania z dôvodu § 215 odsek 2 písm. a) Tr. poriadku je úvaha, či právoplatným rozhodnutím uložený trest za iný skutok právne posúdený ako trestný čin, bude dostatočný na splnenie účelu trestu podľa kritérií uvedených v § 34 odsek 1 Tr. zákona. Pri rozhodovaní je súd povinný vychádzať nielen z porovnania trestných sadzieb za jednotlivé trestné činy, ale aj z porovnania trestov, ktoré by boli podľa zásad uvedených v § 34 Tr. zákona a nasl. za jednotlivé trestné činy uložené, teda zohľadniť nielen trestnú sadzbu trestu odňatia slobody ustanovenú pre stíhaný trestný čin, ale aj všetky okolnosti prípadu, ako aj zásady pre ukladanie trestov, vrátane možnosti postupu podľa § 44 Tr. zákona a uvážiť, aký trest by súd v konaní za stíhaný skutok uložil. Až po vyriešení tejto predbežnej otázky môže súd urobiť záver, či trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý bol obvinenému pre iný trestný čin už právoplatne uložený.

V posudzovanej veci aj podľa názoru krajského súdu boli splnené všetky zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 215 odsek 2 písm. a) Tr. poriadku, preto okresný súd postupoval vecne správne a zákonne, keď z tohto dôvodu zastavil trestné stíhanie obvineného P. Y., vedené proti nemu pre vyššie uvedené žalovaný skutok, právne kvalifikovaný ako trestný čin zločinu úverového podvodu

podľa § 222 odsek 1, odsek 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou účasti (pomoci) podľa § 21 odsek 1 písm. d) Tr. zákona sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona.

V posudzovanej veci bola na obvineného podaná obžaloba, kde za predmetný žalovaný trestný čin obvinenému P. Y. hrozí uloženie trestu odňatia slobody v rámci trestnej sadzby ustanovenia § 222 odsek 3 Tr. zákona od 3 rokov až do 10 rokov. Ako už konštatoval okresný súd, obvinenému s poukazom na jeho predošlé dve odsúdenia prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu. Je pravdou ako na to poukazyval i prokurátor vo svojom odvolaní, že v danom prípade by mal byť súhrnný trest odňatia slobody ukladaný s použitím ustanovenia § 41 odsek 2 Tr. zákona, teda v rámci upravenej trestnej sadzby so zvýšením hornej hranice o jednu tretinu, na druhej strane nemožno však súhlasiť s tým, že by horná hranica mala byť modifikovaná (upravená) i s vzhľadom na prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože spáchanie viacerých trestných činov je obsiahnuté už v použití ustanovenia § 41 odsek 2 Tr. zákona. V ďalšom krajský súd uvádza, že aj napriek vysokej hornej hranici upravenej trestnej sadzby by sa u obvineného nezmenila dolná hranica trestnej sadzby aj so zreteľom na ustanovenie § 38 odsek 7 Tr. zákona, pričom je nutné v prejednávanej príhode nepochybne z hľadiska posudzovania do úvahy prichádzajúceho trestu zohľadniť i dobu od spáchania žalovaného skutku (viac ako 13 rokov) a tiež samotnú dobu trestného stíhania (od roku 2011), pričom správne okresný súd konštatoval, že k takejto dĺžke konania došlo bez zavinenia obvineného P. Y.. Nemožno súhlasiť v tomto smere s názorom prokurátora, že k takémuto stavu došlo z dôvodu opakovaných nedôvodných námietok zaujatosti a podnetov na preskúvanie postupu vyšetrovateľa jedného z obvinených, ako aj z dôvodu, že museli byť niektoré dôkazy zopakované. Obvinený (N.. W.) totiž len využil svoje oprávnenia umožnené mu zákonom a nemožno mu to pričítať v jeho neprospech, o to viac obvinenému P. Y. a navyše ani to nemôže byť dôvodom na uvedené dlhé trestné stíhanie. Vzhľadom k takejto dĺžke konania by nepochybne prichádzalo do úvahy, že by súd uvedenú okolnosť musel zohľadniť pri rozhodovaní o treste a bolo by dôvodné ukladať trest za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 Tr. zákona dokonca výraznejšie pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby 3 rokov, a to aj s prihliadnutím na mieru spoluviny obvineného P. Y., vzhľadom na jeho formu účasti na spáchaní žalovaného skutku. Takýto záver korešponduje s ustálenou judikatúrou nielen Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva. Z vyššie uvedených dôvodov sa potom krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu v tom, že trest, ku ktorému v posudzovanej veci môže trestné stíhanie viesť, je bez významu s prihliadnutím na tresty, ktoré boli obvinenému právoplatne už uložené pre iné trestné činy, tak ako sú špecifikované v napadnutom uznesení.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody nepovažoval sťažnosť prokurátora za dôvodnú, preto ju podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.